

ŠESTÁK

číslo **114** vydáno pro vnitřní potřebu - xx.října 2011, nákladem 50 výtisků
oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřiněch

www.SESTKA.eu www.OLDSKAUTI.cz

17. září 2011 - HUCUL

Oddílová ŠESTKA Rada

Minulé číslo ŠESTÁKA z 31.8.2011 má v záhlaví číslo 111. Byli jsme upozorněni, že stejně je očíslovaný i ŠESTÁK z 1.11.2010. Ano, je to tak. I na Kabelové televizi kateřinického infokanálu je mylně uvedeno, že jsme vydali 111 číslo oddílového časopisu. Chyba je na straně vydavatele :-). Správně mělo být číslo ŠESTÁKA 113, ale jistě chápete, že ta třináctka na konci ŠESTÁK, který držíš v ruce je v pořadí už 114. - číslo je skutečně ověřeno :-)

V pátek 16.září 2011 záhadně zmizla z parkoviště u DBCB jedna z našich popelnic. Vzhledem k tomu, že byla zánovní a stála nás téměř 1000 Kč, okamžité nastalo velké pátrání. Záhadné zmiizení se vysvětlilo za pár hodin. Když pracovníci obce vyváželi odpad, podařilo se jim 2 popelnice vysypat do popelářského vozu bezproblémově. Tu třetí popelnici jim vůz schlamstl celou. Tato záležitost se údajně stane jasnou maximálně dvakrát za 10 let :-). V úterý 20.září 2011 už jsme měli v našem přístřešku popelnici novou.

Víš o tom, že si můžeš téměř všechny ŠESTÁKY, které jsme od března roku 2000 vydali, přechíst nebo si je stáhnout a vytisknout? Stačí se jen připojit na oddílové internetové stránky www.sestka.eu a v zápatí stránek uprostřed je odkaz „oddílový časopis“.

Do ŠESTÁKU může každý člen oddílu napsat kdykoliv svůj vlastní článek. Fantazii se meze nekladou - o oddílové výpravě, povedené družinovce, ... Dneska už většina mobilů dovoluje pořizovat fotografie - a tak můžeš do ŠESTÁKU poslat i své vlastní „mobilové“ fotky z vaší družinovky.

Ve vstupu i hlavní místnosti našeho srubu DBCB je vyvěšeno zatím jen pár zalaminovaných listů s hlavolamy (Bludiště Sama Loyda, Lucasovy kameny, ...) a drobných úvah (Jak (ne)upadnout do otroctví, Kdo pozdě chodí, ...). Jsou to ukázky z vynikající knihy Rok malých dobrodružství, kterou napsal Miloš Zapletal. Ten nám použití těchto ukázek pro DBCB i náš ŠESTÁK osobně povolil - při svém letošním červnovém pobytu v DBCB.

**Narozeniny
v říjnu a listopadu**

Lexx - xx.x.19xx

Pomoz kamarádovi v neštěstí. Nechtěj být lepší na úkor druhého. Nekecej a makej. Na dobrého člověka vzpomínej v dobrém. Není to moc. Ale tyhle zákony jsou neúprosné. A určují charakter lidí. A také vztahy mezi nimi. - VASILIJ MARKOVIČ ŠUKŠIN -

JAK (NE)UPADNOUT DO OTROCTVÍ

Miloš Zapletal – Rok malých dobrodružství

Taky to už máš za sebou? Myslím první vykouřenou cigaretu. Všude kolem sebe pořád vidíme lidi s ciga-retou v ruce, herce, zpěváky, rockové muzikanty, často i vlastní rodiče, ale taky kamarády a spolužačky, dokonce kluky a holky mladší, než jsme sami - to je pak těžké taky to nezkusit. Člověk si s cigaretou připadá dospělejší, zajímavější, vrstevníci se mu neposmívají, neříkají mu, že je srab a jelimánek.

I já jsem kdysi chtěl vyzkoušet, jak to chutná a pře-kvapilo mě, že to chutnalo dost hnusně. Kromě toho jsem měl smůlu - nebo to spíš bylo štěstí - a viděl mě můj třídní a skautský vůdce v jedné osobě, civilním jménem Kocourek, přezdívkou zvaný Číča. Neřekl tehdy nic a já rychle schoval cigaretu za zády. V sobotu večer, když jsme se sesedli v klubovně kolem hořícího krbu, zeptal se mě: „Jak ti to chutnalo?“ Tvářil jsem se nechápavě, a tak dodal: „Dáváš přednost značce Petra nebo Marlboro?“ Kluci se začali pochechtávat a já věděl, že nemá smysl zatloukat, protože by se mě Číča hned ptal na první bod skautského zákona, který je o pravdo-mluvnosti. Přiznal jsem, že mi cigareta moc nechutnala.

„Tak proč sis ji vůbec zapálil?“

Pokrčil jsem rameny. Číča pak začal mluvit o tom, že teď spoustu kluků a holek vídá s cigaretou - přednáška o škodlivosti kouření v občance se zřejmě míjí účinkem. A že k tomu chce dodat několik slov.

„Kdo kouří, je vlastně slaboch. Nesvobodný člověk.

Cigarety jsou jako každá droga návykové, kdo nějaký čas kouří, nedokáže už přestat. Tabák ho dokonale zotročí. Možná jen jeden z deseti se ze závislosti na cigaretách dostane, ale obvykle až tehdy, když mu hrozí smrt.

Pro mě jsou kuřáci lidé neuvěřitelně hloupí. Za to, že se nechají zotročit, ještě platí krvavé peníze otrokářům, výrobcům cigaret. Víte, kolik stojí jedna krabička cigaret?“

Ukázalo se, že to ví většina kluků. Číča se usmál a pokračoval:

„Nebudu vyzvídat, kde jste tyhle znalosti získali. Je to nakonec dobře. Vynásobte si cenu dvaceti cigaret, které průměrný kuřák spotřebuje denně, třemi sty šedesáti pěti dny.“

Vyšla nám dost velká částka.

„A kolik je to za deset let?“

Druhý výpočet už byl snadný, proto ani nečekal, až vyslovíme tu závratnou sumu a hustil to do nás dál: „Tomu říkám daň z duševní omezenosti. Jinými slovy daň z hlouposti.“

Pak vytáhl proti kuřákům ještě několik argumentů. Mají smrdutý dech. Jsou podráždění, když jim cigarety dojdou nebo si právě nemohou z různých důvodů zakouřit. Mají totiž absták, opravdové fyzické a duševní potíže. Také se většinou chovají k nekuřákům bezohledně. Zkuste kuřáka slušně a zdvořile požádat, aby nekouřil v místnosti, kde jste spolu pohromadě. Jen jeden z deseti vaší žádosti vyhoví, dalších šest vás bude ignorovat a tři se na vás vztekle utrhnou. Dokážou tím vám i sobě, že bez cigaret pro-stě nemohou existovat. Kdyby s kouřením nebylo spojeno nic jiného než právě zotročení vůle, stačilo by to, abychom kouření odmítli. V tabáku jsou však i látky, které poškozují tělo. Především plíce, krevní oběh a srdce - tedy právě ty nejpotřebnější orgány. Proto kuřáci už za pár let nedokážou udržet krok s nekuřáky. V běžeckých závodech prohrávají. Při výstupu do schodů se zadýchají. A měl někdo z vás možnost vidět rentgenový snímek plic kuřáka? Ne? Tak vám ten pohled na „uzené plíce“ fakt vřele doporučuju!

Prostě Čiča se s námi opravu nemazal a řekl nám to na rovinu, totiž že kuřáci jsou chudáci. A připomněl nám heslo: SÁM ŘÍD SVŮJ ČLUN! Kdo se jím důsledně řídí, nekouří.

Svou filipiku zakončil: „Nedávno jsem četl statistiku, která uváděla, že kdo kouří od mládí, zkrátí si život o víc než deset let. Proto je na všech cigaretových reklamách, na každé krabičce cigaret nápis: Ministerstvo zdravotnictví varuje: kouření způsobuje rakovinu!

Na vás tohle varování asi nepůsobí, vám se zdá, že máte před sebou nekonečný život a nějakých deset let nehraje žádnou roli. Tak mi aspoň věřte, že svoboda patří k nejcennějším hodnotám. A nenechte se ničím zotročit. Ani cigaretami.“

KDO POZDĚ CHODÍ, SÁM SOBĚ ŠKODÍ (Miloš Zapletal – Rok malých dobrodružství)

Tohle pořekadlo považuji za zavádějící. Kdo pozdě chodí, škodí především těm, kteří na něho čekají. Znáám lidi, kteří zásadně chodí všude pozdě. Nejsou schopni se toho zlovyku zbavit. Když jim to vytкну, zatváří se někdy udiveně, jindy rozmrzele, většinou je ani nenapadne, aby se za pozdní příchod omluvili.

Stále znovu připomínám Leonardova slova, že dokonalost spočívá v maličkostech. Dochvilnost leckomu připadá jako bezvýznamná maličkost, ale maličkost to není. Jedna z těch soustavně se opoždujících příchozích přiznala, že chodit pozdě se naučila v dětství. Tu nepěknou vlastnost prý zdělila po mamince, která taky nepřišla nikdy nikam včas. A jí jako dítěti to prostě přišlo „normální“. Když to dělá máma, tak je to asi v pořádku, ne?! Rozhodně není! Nechat druhé čekat je neomalenost. Člověk, který neumí hos-podařit s časem, si pak najde jakoukoli výmluvu.

Kdo chodí pozdě na sjednané schůzky, ukrádá čas svým přátelům. Staví se tak trochu do nadřazeného postavení: já jsem něco víc než ty, tedy čekej! Je to také jistý projev neúcty k tomu druhému; pozdním příchodem mu naznačuje, že mu na něm až tak moc nezáleží.

Abych nepřicházel nikam pozdě, mám už dávno přesně spočítané, za jak dlouho se dostanu na různá místa v našem městě. Protože chodím všude pěšky, vím, že když vyjdu z domova ve čtyři hodiny, ve čtyři dvacet pět budu u klubovny. Oddílová schůzka začíná v půl páté, mám tedy pětiminutovou rezervu. Vytyčil jsem si jednu zásadu, kterou se snažím za každou cenu dodržet: Raději přijít o deset minut dřív, než o minutu pozdě. Kdybych užíval dopravní prostředky, musel bych počítat s časovou rezervou. Co když mi spoj ujede, bude mít zpoždění nebo jedna tramvaj dokonce vynechá?

Jestliže patříš k těm, kteří mají s dochvilností problémy, snaž se o nápravu. Nic tě to nestojí a budeš-li chodit všude včas, stoupneš u ostatních v ceně. Dám ti k tomu jednoduchý návod: spočítej si, kolik času potřebuješ, ale počítej odzadu: schůzka začíná v 16,30 hodin, chci tam být v 16,25 a cesta mi trvá 20 minut, čili je odečtu - vyjít tedy musím v 16,05.

Tato stálá rubrika svým způsobem nahrazuje kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

(Klíště) Při nástupu do nové práce jsem si nebyla jistá jestli letošní HELP stihnu, ale naštěstí jsem stihla a dokonce hned od začátku.

V pátek vjíždím k Březinám a spousta známých tváří, které někam spěchají, dořešují různé věci na poslední chvíli... A to mi připomíná, že Miris mě ještě neposlal diplomy a kruciš :-{.

Je 22:00 a tři auta odváží zraněné k vraku – jedu já a má Černá Perla, Murzílek a Fialka. Po vyložení to s Murzílkem ještě jednou otáčíme, zraněných bylo letos požehnaně.

Murzílek se domlouvá s Fantou, kdy bude nejlepší pustit dýmovnice a tak se chci přifařit a udělat pár fotek.... Dýmovnice byla odpálena a hned poté jsme byli nuceni přikřčit se u křáku, bo už se tam potulovali dva

hráči. Murzílek po asi dvou skocích skolil jednoho a Zdenda se pustil za dalším. No a já s Poníkem sme vyčkávali :-} Dopaden byl jen jeden.

Nicméně jsme museli ještě dostat zbytek nějakých drátů k vraku ať se netaháme s igelitkou. Murzílka nenapadlo nic lepšího než vyslat k vraku mě (je vidět, že mě ještě nezná :-)). Vrazil mi do ruk igelitku s jeho čelovkou a se slovy „sejdeme se na druhé straně“ mě nechal stát v lese. Čelovka úplně na nic, bo nevím, kde se zapíná... Nicméně jdu, jdu, jdu.. Už se zastavuju, protože se mi zdá, že takovou štreku to k vraku nebylo... A tu slyším „tss, tsss“. No co by jste asi odpověděli na tsss? Ještě k tomu, když nevíte esi na vás netssská nějaký hráč :-)) Byl to Murzílek s Keckou, oba pusou od ucha k uchu. Murzílek: „No uvědomil jsem si hned jak ses ztratila ve tmě, že to nebyl asi dobrý nápad“

Pak už jsme fungovali až do soboty bez jakýchkoliv větších problémů. Ztratil se nám už jen Zdenda a Poník :-)

Ke konci hry už hráči měli poněkud pasivní postavení ke hře a čekali jen na pátku, kdy si budou moct odnést BETY s klidem.

Největší dojem na mě udělali Brňáci, kteří i mimo soutěž, měli až do konce perfektní nasazení. Klobouk

dolů. Musím taky pochválit holky v Březinách, které udělali výborné jídlo a zázemí – děkujem.

Ještě ten večer se promítaly fotky z letošního HELPU a po nich film u kterého už snad všichni usnuli.

V neděli se daly Březiny dohromady a každý se rozjel do svých domovů.

Nepojedem taky někdy na nějakou bojovku?

*Neříkej že nemůžeš, když nechceš. Protože přijdou velmi brzy dny, kdy to bude daleko horší.
Budeš pro změnu chtít a pak už nebudeš moci. - JAN WERICH -*

(Murzílek) Cestou ke stěně potkáváme lidi, kteří se rozhodli s nějakých důvodu tuhle cestu vzdát. Tak se ptám Dazula jestli zná tuhle trasu. Odpovědí je mě, jako vždy řečeno, že aspoň to nebude nuda.

Chytám se prvních chytů a lezu. Bohužel před náma je skupinka dvou lidí a kamení od z nich se sype jak z pohádky Oslíčku otřes se. Jelikož jsme si nevzali přilby (a moje kšiltovka, která už se mnou procestovala kus světa toho moc nepochytá), čekáme na jednom vhodném místě až odlezou. Kocháme se každý svými pocitami a nějak zapomínáme na čas. Po chvíli vyrazíme dál.

Lezu první s nepříjemným pocitem když se chyty hýbou nebo někde když někde chybí. Došplhám pod vrchol, podívnu se za sebe a Dazula není. Pocit, který u mě nastal byl fakt hnusný a slézám níž, kde ho v záhybu vidím jak se zapoměl a zase krásně sní s pohledem na hory. Zvolám „hej důchodče, jdem“ a popoháním ho. Pak si uvědomuji, že zase není tak starší jako já a ta slova klidně mohla být určena i pro mne. Nu což, tak jsme důchodci. Ale ne zas tak staří, což mě uklidňuje.

Pod vrcholem čekám a sám se přistihuju jak se nechávám unášet pohledem na hory někam jinam. Jak najednou se mě vše promítá. Když mě s rozjímání proberou slova „tak jdeme, ne?“, usměju se na svého padreho a jsem rád, že jsem tady s ním sním.

Dolezeme na vrchol a vychutnáváme si pohled, který se nám naskytnul. Krása. Ten, kdo byl na vrcholu, tak ví, že to, co člověk spatří nejde ani popsat. Ťukáme si s vrcholovou premií - nesli jsme si každý plechovku energi nápoje.

Pomalu se chystáme sestoupit, jelikož večer se blíží. Ani ne s tmou, ale s rosou, kdy to po skále klouže, se nechceme potýkat.

Sestup proběhl perfektně. U našich věcí se domlouváme jak budeme pokračovat dál. Čas nás netlačí, jelikož jsme si naplánovali, že tak dva tři dny budeme mít na výstup a sestup a potom se uvidí. Rozhodli jsme se, že dnes tady někde přespíme a ráno půjdeme dál na drsnější část cesty - dle mapy. Po ohlednutí a rozloučení s vrcholem se nám naskytl krásný pohled, kdy slunce zapadalo a červánky zbarvily skálu do ruda. Tahle krása trvala jen pár minut. My se pak vydali hledat dobré místo na přespání.

Jen krátce zmiňuju, že jsme ztratili stezku a díky tomu jsme si zasáňkovali na kousku sněhu, čímž jsme se zdrželi asi tak 30min. Pak jsme nakonec rozhodli, že tomu dáme maximálně 20min a pak zalehneme tam, kde budeme. Stezku jsme pak našli a s vkrádající se tmou vyrazili dál.

Počase, tak jak jsme se domluvili, jsme našli příhodné místo na přespání a udělali si noclechy. Něco málo jsme snědli a zalehli do spacáku - s výhledem, který by nám mohl leckdo závidět.

Noc byla tak jasná a krásná, že se nedalo spát. Nějak jsme se budili oba a nemohli se vynadivat, jak vše osvětloval měsíc a házel krásné stíny. Ráno při cibuli a posledním doušku vody co jsme měli, jsme se o tom bavili a sdělovali své pocity ...

(Dazul) ... Ač se nám oběma zdálo, že jsme nespali, vstanuli jsme až před sedmou hodinou. Bylo to svižné vstávání protože máme tento rituál dobře zvládnutý. Ještě jsme trochu polenošili a opájeli se ranními červánky i jasným měsícem nad Jalovcem a pak už to fungovalo standardně. Sbalit spacáky, karmatky i žďárák, oloupat cibuli, nakrájet chleba a otevřít konzervu tuňáka. 6:52 jsme ještě ve spacákoch a v 7:34 už sestupujeme s bágly na zádech dolů. Je to paráda ve dvou. Kdyby nás bylo víc, našlo by se spousta důvodů pro to, abychom vyrazili o hodinu později :-)

Než jsme sestoupili k feratové části naší cesty, kráčeli jsme po ostrém hřebenu. Najednou se Murzílek otočí a dává mi povel pozor. Před námi je kamzík. Udělám dva kroky dopředu a opravdu - krásný kamzík. Je asi 25 metrů před námi. Vytahuju mobil a točím, Murzílek fotí. Kamzík si nás nevšímá a neomlouvá ho ani to, že vítr vane od něj k nám. Postupujeme co nejtišeji k němu, ale po suťovisku to úplně potichu nejde. Přesto se kamzík flegmaticky pase dál. Podařilo se nám k němu přiblížit na 2 metry.

Na hřebeni není moc místa na vyhnutí se a pod námi je z obou stran stometrová stěna a za kamzíkem začíná feratový sestup - tam

se ani on neudrží. Je nám jasné, že mu musíme nechat ústupovou cestu ve směru kterým se k němu blížíme. Naštěstí je hřeben zrovna v místě, kde se kamzík pase, široký asi 10 metrů - snad se tedy bezkonfliktně vyhneme ... Podařilo se. Těším se na video i fotky.

Sestup je zcela určitě několikanásobně náročnější než výstup. A speciálně u této feraty ze sedla LUKNJA pod Triglav. My bohužel nevystupujeme, ale sestupujeme. Máme plně naložené bágly, helmy nemáme a sedáky s feratovými úvazky jsme nechali v kletrech.

V několika extrémnějších úsecích jsem se programově nedíval do hloubky 500 pod sebou. Až mi bylo stydno. Na padáku je to přece jenom něco jiného než tady ve skále. I když máme na báglu zapnuté prsáky i bederáky, nelze se ubránit pocitu, že naše stabilita je poněkud chatrnější než kdybychom lezli bez této zátěže.

Nejhorší jsou místa, kde je jištění cesty neúplné, narušené nebo žádné. A že jich bylo požehnaně. Kdybychom lezli nahoru, asi by nám to nepřišlo tak náročné. Tisíckrát mi v uších znělo staré oddílové "tři pevné body". Paranoia dosáhla takového stupně, že jsem minimálně každý druhý šutr před zavěšením odzkoušel zda se moc nevíklá. Vápenici moc nevěřím. Na exponovaných místech je i za

sucha vyhlazený do ukázkového kluzka. Nedej bože aby sprchlo! Naštěstí to dnes nehrozí - tedy do doby, než sestoupíme.

V jednom místě jsem musel Murzílka požádat ať na mne nemluví než překonám těch 10 hnusných metrů. To je u mne stav nejvyšší koncentrace.

A pak se Murzílkovi stala nepříjemná věc. Dal se rozhodit jakousi sms a nezvládl bezchybně seskok pozpátku ze skalnatého stupně. Tedy zvládl jej tak, že doskočil jedním kolenem na ostrý šutr. Že to je vážné jsem poznal z výrazu jeho tváře. Dobrým znamením při vši smůle bylo, že se na noze udržel. Pajdal zprvu jako DePayrak, ale na terásce, kde bylo dostatek místa, provedl dobrné ošetření. Koleno si nekrvácelo, ale povážlivě bobtnalo. Zalepil jej protizáněťovou náplastí, kterou jsem sebou táhl na svůj "oštěpářský loket". A ještě jej stáhl modrým obinadlem (jakási vojenská specialita - drželo i bez háčků). Pak do sebe vrazil půlku efedrinu a jakýsi patáček proti zánětu. To už mi odlehlo, protože jsem věděl, že jej nebudu muset snášet dolů já - a byl jsem tomu rád :-). Prášek musel účinkovat velmi dobře, protože Murzílek přestal bečat a byl najednou plný euforie. Poslední dva kilometry - když jsme kolem poledne narazili na horský chodník - dokonce sbíhal.

Zatím jsme ale pořád sestupovali do sedla LUKNJA, které se mi pořád zdálo moc hluboko a stěna byla fakt dost strmá. Asi 100 výškových metrů nad sedlem jsme se střetli se skupinkou dobře vybavených slovinců, kteří ve svých přilbách, s úvazky a malými batůžky stoupali proti nám. Prvně jsem se někomu vyhýbal v tak náročném terénu. Podemnou několik desítek metrů stěna a čtyři turisté, nademnou Murzílek. Naštěstí zde byly fixy pevné a uržely mne, když jsem se s báglem nahýbal do propasti aby se mohl první lezec protáhnout mezi mnou a stěnou. Nejsložitější bylo přehmátnout druhou rukou až za protilezce. Nebylo to snadné, protože měl na sobě taky bágl. Sice poloviční než my, ale objemově to byl další půlmetr navíc. Na svůj tenisový či oštěpářský loket jsem v té chvíli ani nepomyslel.

Konečně jsme v sedle. Prásknu s báglem na zem a sedám si na něj. Potřebuju si odpočinout. Ve stěně na to nebyl čas a adrenalin fungoval tak dobře, že únavu jsem nevnímal. Ale tady už náročný úsek skončil a tak se únava najednou projevila. Stačí ale málo a tělíčko rychle regeneruje. Čaj se nám vařit nechce a hlad kupodivu nemáme. Za 10 minut pokračujeme ...

(Nezkrácenou verzi článku o výstupu na nejvyšší horu Slovinska TRIGLAV si můžeš přečíst v kronice na www.OLDSKAUTI.cz)

HUCUL - 16.-18.zář 2011

(Klíště) To že jedu na akci HUCUL jsem se dozvěděla v pátek ráno, když mě sused psal esi náhodou nechcu jet, že jede sám s děckama. No a co bych to byla za susedku, kdybych mu nepomohla. Rozesílám sms všem, které jsem měla o víkendu vidět a v duchu už přemýšlím co si budu balit ať se doma zbytečně nezdržuju.

Přicházím ještě na kus oddílovky a tak se zapojuju do programu. Nakonec nás jede třináct, ale silná sestava takže víkend může začít.

Přijíždíme do Francovy Lhoty k ranči, kde se domlouváme na zítřejší odjezd. Ani se mi

nesnilo, že tento rok budu spát ještě v tee pee – paráda. Při příjezdu na tábořiště rozbalíme věci, nachystáme věcu a jdeme do tee pee hrát hry a dokonce i zpívat :-). Se Zdenou jsme shlédli i pár minut z akce Triglav. Noc, tedy aspoň pro mě, byla chladná. Asi už jsem moc rozhýčkaná :-).

Ráno jsme se sesedem vstávali o půl hod'ky dřív, abychom nachystali snídani – byla výborná :-). Pak klasika, rozcvička, snídane, balení....všecko šlo hladce a s klidem.

Na ranč docházíme o pár minut později, ale ničemu to nevadí. Celé výpravě panovala pohoda a klídek.

Vyfasujem vodítka a hurá pro koně na pastviny. Je to úžasné.... Ve stáji je kartáčujem, sedláme a vrážíme na jízďárnu, kde se dovídáme základní informace. Alča to zbytečně moc neprotahuje a tak během několika minut vyrazíme do terénu.

Jsem na Huculu už podruhé a každý vždycky

dostane koně do dvojice, jen já vždycky vyfasuju koňa a k němu dva lidi :-) to asi proto, aby sme měli víc srandy.

Putujeme celý den krásnou přírodou, počasí nám přeje a koníci jsou úžasní - do té doby než si na jednoho sedne Muzílek, který dokáže splasit skoro celé stádo :-) Naštěstí se z toho koně brzo zbrchaly a zavládl zase klid :-)

Když dojíždíme k ranči panuje příjemná únava. Do tábora nás veze Bohouš a ukazuje nám různé vychytávky, jako třeba teplou vodu ve sprše, která se náramně hodila. Soused jde dát do kupy děcka a já s Murzílkem se pouštíme do vaření večere. Těstoviny se špagetkou mě chutnají jen na našich výpravách, to bude asi opravdovým hladem. Pak se zatopilo ve sprše a když sme donutili děcka umýt si aspoň nohy tak jsme se hrnuli pod teplou sprchu střídavě a všichni s velkým nadšením z obrovského luxus. Shazuji svršky a užívám si teplé vody.... do doby než se otevrou dvířka pod bojlerem (nebo co to bylo) a tam sused s polénkem.... doufám, že už jako končíš? To mě chceš říct, že sa teprv mydlíš? Né

že to vypustíš..... A tak sem to tam měla pořád. Po pár minutách se teda sic nerada střídám.

Večer už se nehrály hry ani se nezpívalo, protože děcka byly tak unavené že usly ještě dřív než dolehly. Noc byla příjemnější. Žádné buzení a an taká zima nebyla, asi únava zapracovala i na mě.

Ráno snídani chystá Kája a Mája tak si užívám vegetění ve spacáku a 20minut k dobru, které stejně prokecám. Před snídani se všichni balí. Zvedám hlavu, abych prohodila trika a v tom mám krůpěje kofoly na čele...no když ji miluješ není co řešit :-)

Po snídani vyrážím s děckama směr ranč, kde už jsou všichni vzhůru. Opakuje se stejný proces jako včera. Až na to, že nevyjíždíme na celý den, ale jen na pár hodin. Jedeme k rozhledně a zpátky, ale i tak si to užíváme.

Po ustájení koní se vrháme na oběd. Pak už jen nasedáme do aut a aspoň já s pocitem až moc rychle ubíhajícího, krásného víkendu odjíždím směrem k domovu.

TYČE NA TEE-PEE **29.zář 2011**

(Kecka) Přichází mi sms od Dazula těsně před půlnocí (23:42) ať mu napíšu článeček ještě dnes. Pousměju se a říkám si, že to za těch 15 minut určitě nestihnou. Poněvadž, jelikož, protože nemůžu spát pokusím se napsat aspoň pár řádků a poslat Dazulovi článeček ještě dneska.

V týdnu jsem nečekaně dostala sms od Radimka, že se něco bude ve středu dít. Budík mi už zvoní v 6.00 abych šla vyvenčit psa. Vykouknu z okna a vidím tmou a říkám si ještě chvíli, přetáčím budík na 7.00. Vyběhnu ze psem na kopec a v dále vidím už Březiny a nějaká mračna nad nima. Doufám,

že nebude pršet. Nějaká ta snídaně, batůžek na záda a už si to šmíruju přes kopeček do Březin.

U lesa už Dazul s Murzíkem štelují pily a celí žhaví je startují. Kdesi do lesa jdu hledat Čikitu a Tomáše, kteří mají velice důležitý úkol: označují stromy na probírku, které přijde setnout. V houští nacházím i Máju, Káju, Ferdu, Zdendu a přidává se třetí pila s Radimem. Ani nevím kdy, ale zjišťuju, že je tam s náma aj Lukáš. A jako nejsilnější posila dorazí Irča.

Chlapům jde řezání od ruky a tak padá jeden

stromek za druhým, někdy se stane, že najdeme třeba tři stromky přes sebe a ne a ne je od sebe oddělat. Očištěné už malinko vypadající stromy jako tyče na tee-pee nosíme k cestě. Někdy si najdeme cestičku a někdy ne a to dopadá tak, že někomu přistane sem tam větvička v oku nebo i v puse. Dazul zacouvává s lvcem na cestu a my nosíme tyče do auta. Když už si myslíme, že už toho má autíčko dost jedeme ve třech ten kousíček k šopě. Já si říkám jen ať nezapadneme

jak minule s podsadama. Nezapadli. Vytahujeme tyče a vykládáme je u šopy na jednu velkou hromadu. Projíždíme zpět a já si oddechuju, že nebudeme zase tlačit a patlat se v tom krásném, voňavém březinovském bahýnku.

Blíží se dvanáctá hodina a Dazul velí konec řezání a máme už jen dočišťovat padlé stroměčky a nosit je k cestě. Jen jeden horlivec neslyšel Dazula a valil si to dál a dál a my pak jen chodili a nacházeli další a další padlé stromky a neviděli konec. Vždycky když jsme mysleli, že bereme poslední objevili jsme další 3 tyče. Po naložení všech tyčí zjišťujeme s Dazulem, že na začátku byly všechny tyče hezky okleštěné a nakonec byly konce úplně dokonalé zelené. Chtělo by to z obou várek fotky pro srovnání. Teďka si, ale vzpomínám nebyly tři? Už nevím. Na konci všem upadaly ruce, nohy a některým i hlava. No Dazul nám na začátku řekl, že chce dneska udělat nějakých 140 tyčí čehož se každý zděsil a koulel očima, jen to slyšel. Nakonec jsme si udělali malý veget, před složením poslední várky a vykládali si jak za starých časů, což bylo strašně hezké.

Vykládáme poslední várku tyčí, jdeme si umýt ty naše zapriskyřicované ruce a jdeme na pozdní oběd domů.

Všem co přišli patří velký dík, protože když je nějaká práce, přijde jen to nejpevnější jádro, které je schopné a ochotné pomoci...

Je 0.30 a odesílám Dazulovi email s článkem. Dneska to není, ale snad mi neutrhne hlavu :-)

Přítel, to je jedna duše přebývající ve dvou tělech. - ARISTOTELES ze Stageiry -

Není většího lichotníka, než jakým je člověk sám sobě, a není lepšího léku proti tomuto lichocení než upřímnost přítele. - FRANCIS BACON -

PLÁN - ŘÍJEN

1se

PLÁN AKČÍ - LISTOPAD

3.10.2009 - VIII. Cross Country

*Na ŠESTÁKU č.114 se podíleli:
Miloš Zapletal, Fialka, Murzílek, Dazul, Kecka, Klíště, xxxx, xxxxx*

Toto číslo ŠESTÁKU
je určeno pro:

**Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít
na www.sestka.eu (sekce ČASOPISY).**